

АЙЗЪК АЗИМОВ БЕЗСМЪРТНИЯТ ПОЕТ

Превод от английски: Лиляна Георгиева, 1984

chitanka.info

— Да, да! — каза физикът доктор Финиъс Уелч. — Аз мога да извиквам духове на знаменити мъртъвци.

Беше малко пиян, иначе сигурно нямаше да го каже. Разбира се, напълно естествено е човек да си пийне по време на ежегодното коледно тържество.

Скот Робъртсън, младият преподавател по английски в училището, оправи очилата си и се огледа наоколо да види дали някой не ги чува.

— Наистина ли, доктор Уелч?

— Говоря сериозно. Извиквам не само духовете, но и телата им.

— Такова нещо ми се струва невъзможно — отвърна Робъртсън недоверчиво.

— Защо не? Просто въпрос на темпорални премествания.

— Искате да кажете — пътешествия във времето? Но това е твърде... хмм... необикновено.

— Не е — ако знаеш как се прави.

— Е, и как се прави, доктор Уелч?

— Да не мислиш, че ще ти кажа? — строго отвърна физикът.

Той се поозърна наоколо — с надежда да види още нещо за пиене, но не намери нищо. После каза:

— Извиках мнозина. Архимед, Нютон, Галилей. Горките.

— Не им ли харесва тук? Би трябвало, струва ми се, да са във възторг от съвременната наука — каза Робъртсън.

Разговорът започна да става интересен.

— О, да, бяха. Бяха. Особено Архимед. Отначало едва не полудя от радост. Обясних му някои неща на гръцки, които бях поназубрил, но въпреки това — не... не...

— Кое не беше наред?

— Ами просто съвсем различна култура. Не можах да свикнат с нашия начин на живот. Чувствуваха се ужасно самотни и изплашени. Така че се наложи да ги върна обратно.

— Колко жалко!

— Да. Велики умове, но им липсваше гъвкавост. Липсваше им универсалност. Затова опитах с Шекспир.

— Какво?! — извика Робъртсън.

Това вече беше съвсем по неговата част.

— Недей да крещиш, момчето ми — отговори Уелч. — Това е признак на лошо възпитание.

— Казахте, че сте извикали Шекспир?

— Казах. Трябваше ми човек с универсален ум; някой, който да познава хората така добре, че да живее сред тях векове, след като е отминало неговото време. Шекспир беше точно такъв. Имам подписа му. За спомен, нали разбираш?

— У себе си? — попита Робъртсън и очите му щяха да изскочат.

— Тук някъде е. — Уелч започна да бърка из джобовете на жилетката си. — А, ето го.

И подаде на преподавателя по английски картонено парченце. От едната му страна пишеше: „Л. Клейн и синове, железария на едро“. От другата страна с неравен почерк бе написано: „Уилм Шекспр“

Нелепа догадка обзе Робъртсън:

— Как изглеждаше?

— Не приличаше на портретите си. Плешив, с грозни мустаци. Говореше на силен диалект. Аз, разбира се, направих всичко възможно да го накарам да обикне нашето време. Казах му, че ценим много пиесите му и че все още ги поставяме. Всъщност, казах му, че ги смятаме за най-великите литературни шедьоври, писани на английски език, а може би и на всички останали езици.

— Добре. Добре — промълви Робъртсън, затаил дъх.

— Казах му, че са написани томове с коментари върху неговите пиеси. Естествено той пожела да види някои от тях и аз му донесох един том от библиотеката.

— И?

— О, беше очарован. Разбира се, съвременните обрати на речта и споменаването на събития, станали след 1600 година, му създаваха известни трудности, но аз му помагах. Горкият. Струва ми се, че изобщо не е очаквал подобни тълкувания. Все повтаряше: „Боже милостиви! Какво ли не можеш да изтръгнеш от думите в продължение на пет века? Можеш, бога ми, да изстискаш цял потоп от един влажен парцал!“

— Той не може да каже такова нещо.

— Защо не? Писал е пиесите си колкото може по-бързо. Каза, че бил принуден поради сроковете. Написал е „Хамлет“ за по-малко от шест месеца. Сюжетът бил стар. Той просто го шлифовал.

— Също както правят с огледалата на телескопите. Просто го шлифовал — каза възмутеният преподавател по английски.

Физикът не му обърна внимание. Беше зърнал един неначенат коктейл на барчето и се приближи към него.

— Казах на безсмъртния поет, че дори водим учебни курсове по шекспировзнание.

— Аз самият вода такъв курс.

— Зная. Записах го във вечерния ти курс. Не съм виждал човек, който да държи толкова много да разбере какво мислят потомците за него, като горкия Бил. Много залягаше.

— Записали сте Уилям Шекспир в моя курс? — промърмори Робъртсън.

Дори и като пиянски брътвеж тази мисъл го изуми. Но дали наистина беше пиянски брътвеж? Започна да си припомня един плешив човек, който говореше някак особено...

— Не с истинското му име, разбира се — отвърна доктор Уелч. — Няма значение под какво име. Направих грешка и това е то. Голяма грешка. Горкият. — Сега той държеше коктейла и се заканваше с глава на чашата.

— Защо грешка? Какво е станало?

— Наложил се да го върна в 1600 година — крясна възмутено Уелч. — Да не мислиш, че човек може да понесе безкрайни унижения?

— За какви унижения говорите?

— Ами че ти, нещастни глупако, ти го скъса!

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 10/1984 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.